

stændig sandfærdige Meddelelser om, hvad der er sket under Efterforskningsmødet. Dette, mener jeg, er urigtigt, og jeg har derfor tilladt mig at foreslå at ændre dette. Gaar man videre til det Stadium, som indtræder efter Efterforskningen, er det i Lovens § 807 foreskrevet, at „offentlig Gengivelse af Forhandlinger i Retsmøder under Forundersøgelsen maa ikke finde Sted, medmindre Retten af særlige Grunde ved Kendelse har givet Samtykke dertil. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.“ Det vil altså igen sige, at hvis Pressen bliver bekendt med noget, som sker under Forundersøgelserne, der endog kan være offentlige, maa Pressen ikke bringe Meddelelser derom for at forsvare den, som efter vedkommende Pressemands Mening er uberettiget sigtet eller uberettiget Genstand for Varetægtsarrest, selv om Meddelelsen er fuldkommen sandfærdig. Dette, mener jeg, er urigtigt, og jeg har derfor tilladt mig at stille Forslag om, at det ændres.

Endelig skal jeg nævne, at jeg tillader mig at stille et Forslag om en Ændring i § 994 i den vedtagne Lov, idet det her foreskrives, at „den, som i Tale eller Skrift, beregnet paa at virke i en videre Kreds, giver vildledende Meddelelser om en Straffesag, der endnu ikke er endelig afgjort eller bortfaldet, eller som paa nævnte Maade gør en saadan Sag til Genstand for Drøftelse, naar denne efter sin Karakter er egnet til at vanskeliggøre Sagens Oplysning eller til at lægge Hindringer i Vejen for en uheldig Afgørelse af den, straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.“ Jeg tillader mig her at stille Forslag om, at „vildledende Meddelelser“ rettes til „bevislig urigtige Meddelelser“, thi at det, at man uafvidende kommer til at give en Meddelelse, som bagefter viser sig ikke at være fuldkommen rigtig, om en Rets-sag, skulde kunne straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr., synes jeg er for meget. Udtrykket „vildledende“ forekommer mig at være stillet noget paa Skruer her, og jeg maa derfor stille Forslag om, at man retter det til det mere tydelige Udtryk „bevislig urigtige“. Af de Bestemmelser i Loven af 1909, som skulde gribe ind i Forholdet mellem Retten og Offentligheden, bliver der derfor efter det forelagte Lovforslag kun § 833 tilbage, som giver Dommeren i en Sag, hvor der er Nævninger, Ret til ved særlig Kendelse at forbyde offentlig Gengivelse af Forhandlingerne. Dette kan formentlig være nød-

vendigt af Hensyn til, at Nævningerne ikke skal blive paavirkede af Pressen, og en Dommer kommer jo til at staa til Ansvar for en saadan Kendelse. Derfor har jeg anset det for ikke at være betænkeligt at beholde denne Bestemmelse.

De Ændringsforslag, der her er stillet til Loven af 1909, er derfor, som jeg har fremhævet, principielt og reelt set, ikke særdeles mange, og det vil den, som med Kendskab til Loven af 1909 læser det her fremsatte Lovforslag igennem, snart se. Men naar man foretager en enkelt Ændring i et saadant sammenhængende Lovværk, sætter dette sig mange Spor rundt omkring. Det blev f. Eks., da jeg næsten var færdig med Udarbejdelsen af Lovforslaget, anbefalet mig af et af de Medlemmer i dette høje Ting, som mest interesserer sig for en Reform af Retsplejen, at rette Ordet „Underdommer“ til „Kredsdommer“, og det kunde der være noget i, thi naar vi faar Landsretten ind mellem Underret eller Kredsret og Højesteret, var det rimeligt nok at sætte „Kredsretsdommer“ i Stedet for Underdommer. Det er en overmaade ubetydelig Ændring, men hvis jeg skulde have foretaget den paa det Tidspunkt, hvor jeg blev gjort opmærksom paa dens Ønskelighed, hvad jeg i Realiteten ikke havde noget imod, skulde der i Virkeligheden en ny Korrektur paa hele Lovforslaget, som den Gang for første Gang forelaa færdigtrykt, idet en saadan Rettelse vilde sætte sig Spor gennem hele Lovforslaget. Og hvis man, hvad jeg synes er mindre rimeligt, vilde gaa til at kalde Politimesteren for Sysselemænd, som man gjorde i Samlingen 1903—04, vilde det gaa paa samme Maade. Jeg nævner blot dette for at vise, hvorledes man ikke maa lade sig forvirre af, at det fremsatte Lovforslag i en Mængde Enkeltheder afviger fra Loven af 1909, og tro, at hele Loven er omkalfatret. Det er den ingeniørlunde. Det er kun paa de af mig her fremhævede Steder, at der er foreslaaet Ændringer af Betydning.

Naar jeg fremsætter dette Lovforslag for det høje Ting, er det mit Haab, at det af Rigsdagen skal blive modtaget i samme fredelige Aand, i hvilken det er udarbejdet og i hvilken det nu er fremsat for det høje Ting. De 6 Supplementslove skal blive forelagt saa snart som muligt og inden ret lang Tid. Der vil i dem først blive gjort Rede for Bekostnings-spørgsmaalet, som naturligvis er af meget stor Betydning. Ved Overvejselsen af alle